

Arrest

nr. 155 487 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 13 juli 2015.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met de taliban.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 18 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verblijf in Maidan Wardak tot aan zijn vertrek. Er werd tevens geen geloof gehecht aan zijn beweerde minderjarigheid. Verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep en voerde aan dat hij niet de waarheid had verteld en dat hij in werkelijkheid al in 1384 (2005) van Wardak naar Kabul was verhuisd en daar geleefd heeft tot aan zijn vertrek. Dit werd echter niet in aanmerking genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van de commissaris-generaal op 28 september 2010 bij arrest nr. 48 697 bevestigde. Verzoekers beroep tegen dit arrest werd op 9 november 2010 door de Raad van State verworpen.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 29 april 2011 wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 1 september 2009 werd deze beslissing door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 66 037.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 4 december 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tijdens de beroepsprocedure werd ook aangehaald dat verzoeker wegens zijn lang verblijf hier verwesterd is, dat zijn vrees ten aanzien van Kabul dient te worden onderzocht, dat hij wegens zijn betrokkenheid bij protesten en verblijf in een kerk in Afghanistan als een afvallige zal worden beschouwd, en dat hij als jonge Pashtun een risico loopt op gedwongen rekrutering in Afghanistan. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 138 789 van 18 februari 2015.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker een begeleidende brief voor van zijn advocaat d.d. 5 maart 2015.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker op zeer algemene wijze verwijst naar zijn naar eigen zeggen westerse levenswijze die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou kunnen staan, wijst de Raad er op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken wat deze westerse levensstijl dan precies voor verzoeker inhoudt en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van zijn nieuw voorgehouden levensstijl. De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en hierom geïsoleerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa sinds september 2009 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Zoals ook wordt aangehaald in het schrijven d.d. 16 oktober 2014 van verzoekers toenmalige raadsman K. Verstrepen stelt UNHCR hierin dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group". Een dergelijk risico doet zich derhalve slechts voor in gebieden waar AGE's (Anti Government Elements) effectieve controle uitoefenen. Aangezien verzoeker door het afleggen van ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen geen zicht biedt op zijn verblijfplaats(en) gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België, wordt zowel de commissaris-generaal als de Raad in de onmogelijkheid gesteld om een eventueel risico op gedwongen rekrutering in hoofde van verzoeker in te schatten.

Waar verzoeker aangeeft dat hij door de acties van de Afghanen in de kerk beschouwd zal worden als een afvallige persoon en vervolgd zal worden op basis van het gewoonterecht, dient te worden opgemerkt dat de Raad hierover reeds een standpunt heeft ingenomen in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag: "Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht complex is: "Lokale gebruiken en gewoonterecht nemen een vooraanstaande plaats in en het volk neemt in het algemeen haar toevlucht tot stamleiders en stamoudsten (zogenoemde rish sefid, witte baarden) voor het oplossen van geschillen, hoewel in officiële verklaringen wordt getracht dit feit af te zwakken." Echter dit neemt niet weg dat verzoeker niet aantoont welk gewoonterecht dan wel geldt in de regio waarvan hij afkomstig is nu het redelijk is aan te nemen dat het gewoonterecht bij de diverse etnische bevolkingsgroepen van Afghanistan zal verschillen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn plaats/regio van herkomst alvorens naar België te vluchten. Verzoeker beperkt zich tot de overwegingen: "Er is heel

weinig literatuur over de toepassing van gewoonterecht in Afghanistan. De beslissingen van de Jirgas worden mondeling gegeven en niet op schrift gesteld. In veel gevallen is het gewoonterecht in strijd met het islamitische recht, in het bijzonder als er vrouwen zonder hun toestemming worden uitgehuwelijkt om geschillen tussen families op te lossen. Vanuit historisch perspectief is er tussen gewoonterecht en islamitisch recht altijd een samengaan, maar tegelijk ook concurrentie geweest. Hoewel het land een eenheidsstaat is in de strikte betekenis van het woord, is het recht in de praktijk een gefragmenteerde melange van seculier, religieuze en gewoonterecht die verschillend wordt toegepast naar gelang de lokale acceptatie van de centrale wetgeving. Rechtspluralisme is bij uitstek het kenmerk van de Afghaanse rechtswerkelijkheid." Verzoeker maakt met deze argumentatie op geen enkele wijze aannemelijk dat hij op basis van het Afghaanse gewoonterecht een risico op vervolging zou lopen op verdenking van apostasie omwille van zijn verblijf in een kerk. Verzoeker komt niet verder dan een aantal opmerkingen over de onduidelijke verhouding tussen de lokale rechtspraak enerzijds en nationale of sharia rechtspraak anderzijds en hij brengt hierbij geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden zou zijn of dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt."

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, wat in casu echter niet het geval is vermits verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van zijn beweerde deelname.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog het volgende opgemerkt: "De door u voorgelegde brief van uw advocaat is slechts een begeleidende brief ter ondersteuning van uw nieuwe asielaanvraag waarin verwezen wordt naar de elementen die u reeds zelf kort aanhaalde. Het is echter opvallend dat de brief van uw advocaat op tal van punten afwijkt van uw eigen verklaringen. Zo stelt uw advocaat dat u geen praktiserende moslim meer zou zijn, terwijl u hier zelf tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw vierde aanvraag nergens over spreekt. Net zo min als over uw deelname aan protesten in de kerk, wat dan wel in het verzoekschrift in uw beroepsprocedure werd aangehaald. U stelt zelfs uitdrukkelijk tijdens het gehoor voor DVZ dat u enkel hebt deelgenomen aan een actie in 2011, maar dat u bij de recente acties niet aanwezig was (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 16 en vraag 17)." Gelet op deze vaststelling komt verzoekers bewering te hebben deelgenomen in de actie van Afghanen in een kerk, op losse grond te staan. Het is dan ook ongeloofwaardig dat zijn familie, de lokale bevolking en de taliban kennis zouden hebben van deze vermeende deelname, laat staan dat hij gevisieerd/gezocht wordt omwille hiervan.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van zijn vorige asielaanvragen. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Aangezien verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn beweerde herkomst uit Qalae Naw in de provincie Maidan Wardak en aangaande zijn beweerde verblijf in Afghanistan zoals hij dit schetste in zijn opeenvolgende asielaanvragen, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. Niettegenstaande de wettelijke verplichting die op hem rust, wordt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienvolgens tevens in de onmogelijkheid gesteld om te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Wat betreft de actuele situatie in Afghanistan en de dreiging van IS, stelt de Raad, aan de hand van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, vast dat er actueel geen sprake is van een opmars van IS in Afghanistan. IS is vandaag de dag niet sterk aanwezig in Afghanistan en vormt er geen bedreiging, en van een opmars is geen sprake.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 september 2015, voert verzoekende partij aan dat zij geen commentaar heeft op de beschikking doch wenst te wijzen op het arrest 148 510 (lees arrest 136 360 in het dossier RvV 148 510) waaruit blijkt dat de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de minderjarige die meer dan 5 jaar in België verblijft en als verwesterd kan worden beschouwd.

4.2. Vermits verzoekende partij geen opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 2 september 2015 opgenomen grond noch ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond, dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Waar verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 136 360 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, beklemtoont de Raad dat de door verzoekende partij geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. *In casu* dient er op te worden gewezen dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 18 mei 2010 al opmerkte dat verzoekende partij zich ten onrechte voordeed als minderjarige. De verwijzing van verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook niet dienstig.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS